

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מב.

עין משפט
נר מצוה

כד א מיי פ"ג מהל'
מדות הלוי:
בב א מיי פ"ג מהל' אבות
העומה הלוי' והלכה
יה:
גו א מיי פ"ג מהל' אסורי
ביאה הלוי:
כד א מיי פ"ג מהל' משבב
ומשבב הלוי' סגנו לאון
קח:
בב א מיי פ"ג מהל' שאר
אבות העומה הלכה א:

תוס' הרא"ש

מדאחמיר רחמנא אבעלי
קריון בסני. לאו מאשגב
דא"כ יגבר מוקדש
האחמיר רחמנא לשלח בעל
קרי חזו לבי מחותן כמרו בו
והתם לאו חידוש הוא אלא
גמר אשה דמטעם
פולת החמיר הכתוב
(דבעלי קריון) בסני
שיפרשי ימים מנשותיה:
דחא זבין ומצורעין
דחמירי. פי פתח
להחמיר עליון יותר מבעלי
קריון. ע"כ לא קאמר ר'
שמעון דהיי' כבועלה כו'
אבל לטמא במשה רואה
הוא וק' מהו דאמרין
בפסחים פ' אלו דברים דר'
שמעון סבר כו' נתן
דאיטריך בהחומת פי
האמה וליף בעל קרי מוב
וא"כ דיהי' כבועלה ולא
טמא במשורו וי"ל דר'
שמעון ודאי אינה מטמא
במשורו וה"ק דאפי' סבירא
לן כו' שמעון את דאית ליה
לעיל שאינה מטמאה בפנים
כבחוץ מ"מ איפשר דס"ל
דמטמאה במשהו: הגדה
והובח ושומרת יום כנגד
יום כולם מטמאות בפנים
כבחוץ. פרשי' בראיה
ראשונה אבל בשניה ליכא
למיטר דהא בלא ראיא
טמאה היא וה"ק הובח
והשומרת יום כלומר בין
שאתה ג' ימים בין שאתה
יום אחד מטמאה בבית
החיצון בראיה ראשונה.
וג"ל דבתו' דחק דמשכח'
לה פסיו נפקותא בובה
ימי רצופין: אמאי טמאה
בלועה היא. אליבא דאביי
דאמר ר' יוחנן דאית ליה לקמן
דאיתו מקום של אשה בלוע
הוא. ומי לרבא נמי איכא
למיטר דקרי ליה טמאה
בלועה משום דאיירי
שעקר מהמקור ולא יצא
עריון לבית החיצון והא
דמסיק הכא נמי בשיצא
לחוץ לרבא אע"ג דלא יצא
לחוץ לגמרי אלא שיצא
לבית החיצון לגמרי. ומי
מדקאמר עשאוה כבבלת
עוף טהור משמע דס"ל
כאביי דלרבא אמרין לקמן
דמקום נבלת עוף טהור בית
הסתוריה: עשאוה כבבלת
עוף טהור. ואע"פ שלא
החמירו בשאר טמאות
בלועות דלמא הכא גזרו
טפי שלא יבא לטהרה ע"י
טבילה זו אפי' נגע בה
כשיצא לחוץ:

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי
לרצנן נמי אלטרטריך יהיה ללא גמרינן מסיני אע"ג
דבסמך צני למימר דאף לר"ש רואה הויא וסתרה:
מדאחמיר רחמנא אבעלי קריון בסני. מליש לא מוכח
דפשיטא לרואה הוי אלא מואסה

דמשום פולגת הוהיר רחמנא ג' ימים
אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין
ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי
לא נאמרה פרשת טומאה וזילוה
טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר
מנפולגת: **עך באן דא קאמר ר'**
שמעון בו'. אכל לטמא במשהו רואה
הויא ור"ת והא אמר צפסחים פרק
אלו דברים (דף טו: ע"ג) שמעון סבר
כו' נתן דזו צני שיעור נחמית פי
האמה וליף בעל קרי מזב וא"כ אמאי
מטמא במשהו נימא דיה כבועלה וי"ל
דרצי שמעון ודאי לא מטמא במשהו
והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כו'
שמעון דפולגת ולא מטמאה בפנים
כבחוץ מ"מ מטמאה במשהו אי סבר
דליש מטמא במשהו: **הדס טמא**

בירידה טמאה. **הדס טמא**
דציומי וטבילה תליא
רחמנא וטמאה האשה משום נוגע
טומאת ערס: **אמאי** טומאה
בלועה היא. לנצי' דלאמר בסמך
איתו מקום של אשה בלוע הוי ניחא
דקרי ליה טומאה בלועה ולרצנא נמי
דלאמר צני הסתרים הוי י"ל דמייירי
בשעקק הדס מן המקור ולא יצא
לצית החיצון והא דמסיק שיצא לחוץ
לנצי' לא כריך שיצא לחוץ לגמרי
אלא שיצא לצית החיצון דהוי צית
הסתרים וטמא במשהו ומיהו עשאוה
כבבלת עוף טהור משמע דסבר
כאביי דלרבא אמר לקמן דמקום נבלת
עוף טהור צית הסתרים הוי:

עשאוה כבבלת עוף טהור.
אע"ג דנעלמא לא
החמירו צטומאה בלועה הכא גזרו
רצנן טפי כדי שלא יבא לטעות
ולטהרו על ידי טבילה אפילו
כשיצא לחוץ וכי משני הכא נמי
כשיצא לחוץ סבר דלא גזרו:
הטויא
זיבה לא צריכא שירדה לטבול מטומאה לטהרה וכי הא דאמר רבי זירא
א"ר חייא בר אשי אמר רב יודלת שירדה לטבול מטומאה לטהרה
ונעקר ממנה דם בירידה טמאה בעלייה טהורה א"ל רבי ירמיה לר'
זירא בירידה אמאי טמאה בלועה היא א"ל זיל שיייליה לרבי אבין
דאסברית ניהליה וכרכיש לי ברושיה בי מדרשא אול שיייליה א"ל
עשאוה כבבלת עוף טהור השמטמאה בגדים בבית הבליעה מי דמו
התם

מסבירא נוגעת הויא לא היא מסבירא לא
ולא הזיהר על טמא שרץ רואה הויא: **כולנו צרוקא חדא ספיוסו**. כולנס שמעתס שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחצירו כצמזות תוף
שדי צפרק אף על פי (דף סא:): **אמר ליה**. אביי שפיר אמר לך: **אכל לספור וטמא במשהו רואה הויא**. דאי נמי דיה כבועלה מטמאה
כבועלה במשהו וסתרה כבועלה: **פונן טמאין צפנים כבחוץ**. בראייה ראשונה אכל צפניה ליכא למימר דהא בלא ראייה טמאה היא:
הויולגת. לקמן מפרש: **הובח ושומרת יום**. הכי קאמר צין שרפתה ג' ימים צין שרפתה יום אחד מטמאה צצית החיצון בראייה
ראשונה: **אי ציומי נדה**. ילדה וראתה הא תני ליה זיבה הא תני ליה זיבה: **טומאה לטהרה**. לאחר שצוים וקיימא לן כצית
הלל דאמר צצנות כותים (לעיל דף לה:): **ציומי וטבילה תלא רחמנא דלא הוי דם טהור אלא לאחר טבילה**: **ונעקר דס**. צצית החיצון ועמד
שם יום או יומים: **טמאה**. כל זמן שהוא צה וכשיצא צצית אחרת דלא טהרתה טבילה והיינו דתניא צצית מטמאה צצית החיצון:
טומאה בלועה הויא. וקיימא לן צפרק בהמה הימקשה (חולין דף ע"ה ע"ב). **טומאה בלועה** אינה מטמאה לא במגע ולא במשא והכא הוי טומאה
בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שטמאות צצית הדתם משום ראייה (א) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר (ויקרא טו) בצשרה
מכי אתם צצית החיצון הויא ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערס דאי משום ראייה מאתמול איעקר ומאתמול הויא ראייה
וראייה דמאתמול לא מהניא לה האידנא דמאתמול הוי להו ימי טומאה והשתא הווי להו ימי טהרה וטומאה בלועה לא מטמאה במגע ובמשא:
אסברית ניהליה. פירשתי לו טעמא: **ורכיש לי ברושיה**. הודה לדברי ונענע בראשו: **גגדים צפנים בלועה**. בגדים שהווי לצפ
בהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאה מגע דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה צה (ויקרא כג) אין לך אלא מה שאמור צה
אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה בגדים שהוא לצפ בשעת בלועה כדכתיב (שם ט) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה וטרפיה צאזרח ובגר
וכבש בגדיו וטהר ונצלת עוף טהור כתיב דנצלת בהמה לא מטמאה צצית הבליעה כדאמר בשמעתין [לקמן ע"ג] ונצלת עוף טמא נמי לא מטמאה
כדאמר בתורת כהנים [אחרי פרק יב] מי שאיסורו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום צל תאכל נבלה אלא משום צל תאכל
התם

וכי תימא חיישי' שמה נשפיר צה. ומספיקא קא מטמאה א"כ מאי
אי אפשר חיישין מיצעי ליה: **אלא לרצנא נמי**. ללא אולה הילכך
כל שעה פלגה והא דר' שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון שלא
נתהפכה לאחר הטבילה ודרצנא צמתהפכת: **ורצא**. לפרושי לן קרא

אתא דכי כתיב(א) ורחנו צמים דמשמע
דיכולה לטבול צו ציום כשאינה
מתהפכת. ל"א מתהפכת בשעת תשמיש
ואין הזרע נקלט צרחס יחד הילכך
פולגת והולכת מעט מעט אינה
מתהפכת בשעת תשמיש נקלט הזרע
יחד ויוצא צצת אחת: **רואה הויא**.
משום ראייה טמייה קרא (א) ומשום
נוגעת בשכבת זרע דעד השתא הויא
נגיעת צית הסתרים ולא הויא טמאה
אלא ציום תשמיש ומגזרת כתיב
וכי פלגה נגעה לצרפי ומטמיא:
לספור. צויבה ציומי ספירה אי רואה
הויא סותרת אכל נוגעת לא שאס
נגעה בצום טומאה אינה סותרת דהא
וספרה לה כתיב(ב) והאיכא: **וטמא**
במשהו. לראייה לא נענה שיעורא
כדאמרין במתני' [מ.]. לדס ציה ולצויה
ולקרי טמאין ככל שהווי אכל נוגע
צני שיעורא כדאמר צפירקין [לקמן דף
מג:]: איכא למ"ד כדעשה ואיכא למ"ד
כחתימת פי האמה: **אי שמיע ליה**.
לרצ צמואל: **מסינא**. דפלגי רצנן
ור"ש לעיל [מ.]: דקאמר רצנן פולגת
צכבת זרע ומטמא צפנים כבחוץ
ולר"ש דדיה כבועלה: **לרצנן רואה**
הויא. לענין לטמא צפנים כבחוץ
ולר"ש נוגעת הויא: **ואי לא שמיע**
ליה. אמאי מספקא ליה מסבירא נוגעת
הויא דהא לא מגופה חוץ אלא מה
שקבלה היא פולגת: **ואלינא דרצנן**
לא קמיבעיא ליה. דכיון דלרצנן
מטמא צפנים כבחוץ אלא רואה
הויא וכ"ש דמטמאה במשהו ולענין
סתירה נמי סתרה דהא צמזות זיבה
מרצי ליה מיהיה (ב) וצוח: **כי קא מיצעי**
ליה אלינא דר"ש וטמא צפנים לא
מיצעי ליה. דהא שמעינן לר"ש דלא
וטמא במשהו מהו. מי אמרי' כי אמר
ר' שמעון דיה כבועלה לטמא צפנים
כבחוץ מהו טבילה לא מטמא איהי
נמי לא מטמאה אכל לספור ולטמא
במשהו לא משוי לה כנוגעת דהא
א"י אמר דיה כבועלה סתרה
ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא
לא שגא דכי היכי דלענין טומאת
פנים משוי לה נוגעת לענין משוהו
וסתירה נמי משוי לה נוגעת: **לעולם**
לא שמיע ליה מסני'. ודקאמרין

מסבירא נוגעת הויא לא היא מסבירא לא
ולא הזיהר על טמא שרץ רואה הויא:
שדי צפרק אף על פי (דף סא:): **אמר ליה**.
אביי שפיר אמר לך: **אכל לספור וטמא במשהו רואה הויא**. דאי נמי דיה כבועלה מטמאה
כבועלה במשהו וסתרה כבועלה: **פונן טמאין צפנים כבחוץ**. בראייה ראשונה אכל צפניה ליכא למימר דהא בלא ראייה טמאה היא:
הויולגת. לקמן מפרש: **הובח ושומרת יום**. הכי קאמר צין שרפתה ג' ימים צין שרפתה יום אחד מטמאה צצית החיצון בראייה
ראשונה: **אי ציומי נדה**. ילדה וראתה הא תני ליה זיבה הא תני ליה זיבה: **טומאה לטהרה**. לאחר שצוים וקיימא לן כצית
הלל דאמר צצנות כותים (לעיל דף לה:): **ציומי וטבילה תלא רחמנא דלא הוי דם טהור אלא לאחר טבילה**: **ונעקר דס**. צצית החיצון ועמד
שם יום או יומים: **טמאה**. כל זמן שהוא צה וכשיצא צצית אחרת דלא טהרתה טבילה והיינו דתניא צצית מטמאה צצית החיצון:
טומאה בלועה הויא. וקיימא לן צפרק בהמה הימקשה (חולין דף ע"ה ע"ב). **טומאה בלועה** אינה מטמאה לא במגע ולא במשא והכא הוי טומאה
בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שטמאות צצית הדתם משום ראייה (א) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר (ויקרא טו) בצשרה
מכי אתם צצית החיצון הויא ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערס דאי משום ראייה מאתמול איעקר ומאתמול הויא ראייה
וראייה דמאתמול לא מהניא לה האידנא דמאתמול הוי להו ימי טומאה והשתא הווי להו ימי טהרה וטומאה בלועה לא מטמאה במגע ובמשא:
אסברית ניהליה. פירשתי לו טעמא: **ורכיש לי ברושיה**. הודה לדברי ונענע בראשו: **גגדים צפנים בלועה**. בגדים שהווי לצפ
בהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאה מגע דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה צה (ויקרא כג) אין לך אלא מה שאמור צה
אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה בגדים שהוא לצפ בשעת בלועה כדכתיב (שם ט) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה וטרפיה צאזרח ובגר
וכבש בגדיו וטהר ונצלת עוף טהור כתיב דנצלת בהמה לא מטמאה צצית הבליעה כדאמר בשמעתין [לקמן ע"ג] ונצלת עוף טמא נמי לא מטמאה
כדאמר בתורת כהנים [אחרי פרק יב] מי שאיסורו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום צל תאכל נבלה אלא משום צל תאכל
התם

(א) [לעיל לג. ג] (ב) [שם לג. ט:]
מסינא] (ג) [שם לג. ט:]
(ד) [צ"כ קמ"ג:] (ה) [ויקרא
טו:] (ו) [צ"ל או משום,
טו:] (ז) [ויקרא טו:] (ח) [ויקרא
טו:] (ט) [צ"ל צ"ל ד"ה הנה
ואחרי ד"ה ויחולד:]

הגהות הב"ח

(א) גב' אלא שיהיה לרצנא.
צ"כ רצנא גבתי ועי' ב"ש
המוק' כפי צנות כותים דף
לג ד"ה רואה: (ב) רש"י ד"ה
ואלינא וכו' מיהיה זוכה:
(ג) ד"ה טומאה בלועה וכו'
משום ראייה הויא ל"ל ומינת
דמאתמול נמקח:

הגהות מהר"ב

הנשבור

(א) גב' מ"ר הנה והנה. צ"כ
עין מד"ע סי' קלד סי' כ"ו:
(ב) שם אי ציומי נדה. צ"כ
יעו"ש כפי המ"ל סי' כ' ב"ה
אף מ"ש הבית: [ג] ענין
בשפ"פ את ד"ל מיי פ"ה
מהל' אסורי ביאה:

מוסף רש"י

פולגת שכתב זרע. כגון
ששמה ציומי ופסקה
והשתלה לטמא ופלגה. מהו
שקמור מניני. רואה
הויא. הא דק"ל דפולגת
טמאה משום רואה היא
וסתרה. או נוגעת הויא.
(נע"ל ג.) ברוקא הדא
הסתירו. טבלס וק' אהד
אתה דוקוקס (שבת פ"ט).